

Men Husbonden selv, Hans Rostgaard, som sad bagved i Aegstolen ved sin Hustrus Side, saa i høj Grad ud til at være en Mand, der vidste, hvad han gjorde. Det var intet smukt Ansigt, der sad paa ham; Trækkene vare kraftige og noget grove, Munden stor og Hagen bred og fast; paa Vanden og ved Njæne viste der sig allerede nogle Rynker, uagtet han kun var to og tredive Aar gammel; men de store, brune Øjne havde et saa livligt, klogt og gennemtrængende Blik, at det uvilkaarlig fængslede enhver. Det var et mandigt, noget strengt Ansigt; en Mandens Bedrifter stod skrevne i det enten som en Historie eller som en Spaadom, maatte som begge Dele. Hans Dragt var den, den Gang brugelige og meget klædelige, en rød Frakke af brunt Klæde med to Rækker tætsiddende Knapper, en lang Vest og Anænkler af samme Stof og Farve, sorte Strømper og svære Støvler med Spænder. En bredbragt Filt hat med en noget spids Puld sad tæt paa hans sorte, trælde Haar, der faldt frit ned paa hans Skuldre som et Fordub paa Parhykken, der ikke mangede Aar efter blev almindelig Mode.

Da ved hans Side sad hans Hustru, den typaarige Kirsten Pedersdatter med de bløde Træk og de smukke lyse Øjne. Hendes Udseende var ungdommeligt og blomstrende; men hendes Blik havde et ejendommeligt, visnok blidt, men tillige roligt og fast Udtryk, som indgød Agtelse. En lille fort Hævede hendes gule Haar, og det hvide Hovedklæde, som Kvinderne den Gang bar, og hvormed de kunde dække Størstedelen af Ansigtet, hang fra Huen ned paa begge Sider og viste hendes tællede Ansigt i en Ramme, der gav det et nonneagtigt Udseende.

„Når om ad Strandgade, Peer!“ sagde Rostgaard. „Jkke sandt, mit Hjerte!“ bedblev han og vendte sig mod sin Hustru, „vi holde hos Mittels først for at tage Visithen paa? Den gamle er vækkelig og holder ikke af at vente.“

„Lisbeth er af de rappe,“ mente Kirsten, „men naar vi har hende, saa har vi hende.“

Peer styrede Vognen varsomt gennem et snævert Stræde og bøjede saa om ad Strandgade, hvis Stenbro var saa daarligt, at den endnu mindre end Stengaden tilfaldt stærk Røffel. I Strandgaden saa det ganske anderledes ud end i vore Dage; der var kun Husse paa Vædnes vestlige Side; den østlige ved Søen var lukket af en stærk Mur, bygget af røde Sten i Kristian den Fjerdes Regeringstid. Den begyndte ved Svingsporten og gik lige til Kronborgs Bastioner, da det var dens Bestemmelse at danne et Værn mod Angreb fra Søen; men den havde seks Porte, af hvilke Havneporten var den vigtigste, og de stod aabne om Dagen, men lukkedes hver Aften.

I Strandgaden var der livligt, da Søfolkene mest færdes der, og stont Peer Olsen saa ud, som om han fød, havde han dog Njæne med sig og saa med stor Nysgerrighed paa de fremmede Matroser, der tumlede ned ad Gaden, nogle paa det sidste Stadium af den foregaaende Nats Ruse; men Peer forstod bedre deres Lader og Jagter end de fremmede Sprog, de talte. Hans Hæve vekslede nu og da en Hilsen med en forbigaaende Borger af hans Befælskab, hvilken Aft han hver Gang udførte med stor Gravitet og Værdighed, medens Kirsten i denne livlige Gade udførte sømmelig Tilbageholdenhed og drog det hvide Sølkæde sammen for Ansigtet, saa at man kun saa hendes Øjne.

Omfrøer naaede de Havneporten og holdt ved et smukt Hus paa to Stokværk med store Vinduer og blanke Ruder. Der boede Rostgaard's Sooger, den værdige Mittel Hansen, der havde det vigtige og indbringende Embede af vore Soldatmesters ved Øresundstolsten. Han viste sig snart paa Stentrappens øverste Trin under Bislaget tillige med sin gode Ven, Jens Henriksen, Borger og Stikklarerer i Staden. Bøge har en lignende Dragt som Rostgaard's; men Mittel Hansens var af sort Farve, og hans hvide Halsklud udmærkede sig ved større Størrelse. Han var en svær Mand med et fyldigt, rødt Ansigt, der oplivedes af et jovialt Smil, hvormed Jens Henriksen var en mager, lille Mand med alvorlige, skarpe Træk og en noget stram Mine.

„Nab Stigen blive ved Bislaget!“ sagde Rostgaard, da de første Hilsener vare vekslede; „Kirsten vil ikke af Vognen.“

„Na, kom dog indenfor, Kirsten!“ sagde Mittel muntert, „og saa eder en Skfuld Øllebrød, inden I drage videre.“

„Jat, hjerte Sooger!“ svarede Kirsten med et tærfælsigt Smil og lod Sølkædet falde; „vi tør ikke tøve her; thi vi have en lang Dagsrejse for os, og Øllebrøden venter os hos Fader.“

„Saa I ville til Rilden med den gamle og prøve Helle Venes Kraft? Et Glas Sekt tyktes mig bedre end det Bratband.“

„Jn, Mittel!“ faldt Jens Henriksen ind, „tal ej saa despøtterlig om den hellige Helens Vand; jeg tender mere end en Mand, der er bleven fuldstændig helbredet ved hendes og Guds naadige Bistand. Pas paa, Mittel, at I ikke selv engang faar ty til hende!“

„Saa stude det gaa haardt til,“ svarede Mittel; „Men hvad den gamle angaar, da tyktes han mig at være en ganske Mand endnu; han var hel føs og stiv, da vi i Gaar Aftes saa ind til ham.“

Som Mittel sagde dette, kom hans Hustru Maren Pedersdatter til. Det var Kirstens Søster og ti Aar ældre end hun; men hun saa ud, som om hun kunde være Kirstens Moder, stont hendes Væsen i øvrigt var livligt og travlt nok. Hun var, ligesom Kirsten og alle borgerlige Kvinder paa den Tid, klædt i sort og hvidt; men hendes fuldlige, profaisse Ansigt og hendes djærtere Væsen passede mindre godt til den ærbare, nonneagtige Dragt.

„Det gaar stort til med de Kraagerup Folk!“ sagde hun og trofede sin Søsters fremstrakte Haand. „I holde

for Væren og drage vor Dødsdel, endog I vide, at gamle Mette lever for mange Salmer til at spøge sin Ørde vel; naar I komme til Fader, finde I Maben Jøden.“

„Det skal den ikke blive ved min Brødel!“ sagde oppe fra Trappen en Stemme, der lød som Musik lige efter den struende Lyd af Maren Pedersdatters Røst, saa blid og klar var dens Tone, og da de andre vendte sig om og saa derop, oplivedes ethvert Ansigt, endog saa Jens Henriksens, af et Smil, der uvilkaarlig blev fremlokket ligesom et Genstik af den Livsglade, Ungdomsfriskhed og Størrelse, der lyfte ud af den talendes Ansigt, da hun pludselig traadte ud af Bislagets Stue, og det klare Dagslys faldt paa hendes fine Træk og nydelige Stikkelse.

Det var Lisbeth, Mittel Hansens Plejedatter, som de havde taget til sig, fordi deres Vægtstak tegnede til at blive barnløst, hende om hvem Kirsten nylig havde sagt, at hun hørte til de rappe. Hun lød nu ogsaa hurtigere ned ad Stentrappen, end hendes Plejemoder og Kirsten egentlig mente var sømmeligt; men hendes unge Alder — hun havde nylig fyldt sit tyttende Aar — og hendes livlige Natur vare vel ikke de eneste Aarsager til hendes Hæftværk i dette Tilfælde; thi hun vidste godt, at det ikke var passende paa den Maade at falde ind i de ældres Samtale, og at det nu og da hændtes hende at støde anm ved de strenge Begreber om høre Værbarhed, som dengang vare de herskende. En sin Mødem farvede hendes Kinder som Tegn paa Undseelse, da hun gengældte Rostgaard's og hans Hustrus Morgenhilsener; men da hun var kommen op paa Vognen, glattede hun sit rige, gule Haar og knyttede Sølkædet under Hagen med en rast Bevægelse, der tillige med det stærkste og lidt trofuge Udtryk i hendes store, mørkeblaa Øjne tydede paa en skjult Lyst til at protestere mod et utidigt Snerpethed.

Efter nogle skæmtende Ord af Mittel Hansen om at bede den gamle holde Maade med Vanddrætningen, velsede man Aftedshilsener, og Vognen satte sig paa Rostgaard's Bude i Gang.

„Mittel saa mig ud, som om han havde noget bag Øret,“ sagde han til Kirsten, da Vognen rullede langsomt op gennem det snævre Brostræde.

„Jkke mere end ellers,“ svarede Kirsten, „det er jo saa vor Soogers Maade at gantes til enhver Tid, endog han er ingen Nar.“

„Der traf du det!“ sagde Rostgaard, „han giver stundom Folk noget at lade med; men selv er han altid hjemme. Det tyktes mig sært, da han var mig en ny Mand, men nu ved jeg tilfulde, at han er saa tro, at man tør lade ham gaa over utak Guld, som man siger.“

Medens Rostgaard og Kirsten sat Hovederne sammen og vekslede Ord, der ikke vare bestemte for Lisbeth's Øren, naaede Vognen et lille smukt Hus i Stengaden, og da den holdt for Trappen, kom en svær Mand med en hvid Nathue paa Hovedet til Søne under Bislaget og nikkede til dem med en Mine, der skulde være mild, men dog faldt lidt dranten ud, og en gammel Kvinde med et rynket Ansigt gik forbi ham ned ad Trappen og tog imod Gæsterne. Det var Maren's og Kirstens Fader, Peder Kristensen, og hans Husholderste Mette.

Peer Kristensen kaldtes ogsaa Peer Svensker, ikke fordi han var svensk født, da han var en Njæde, men fordi han havde gjort Kalmatrigen med som Anternagtig under Kristian den Fjerde. Alligevel var der intet soldatmæssigt ved ham, tværtimod var han i sit Njæde en pynnelig, gammel Mand; thi efter Freden til Anærsb, som endte Kalmatrigen, havde han faaet en Plads ved Hov, blev senere den unge Hertug Frederiks Kammerjener, og dermed var hans Lykke gjort. Han fulgte Hertugen og hans Broder, Hertug Ulrik, paa deres Udenlandsrejse, tjente saa sin Herre i atten Aar, medens han var Værelsbistop i Bremen, men fik ved Hertugens Tronbestigelse som Kong Frederik den Tredie et Kanonikat ved Karhus Domkirke, hvis Indtægter han nød, og tillige Forpagtningen af Røstehavns og Frederiksborgs Labegaarde. Fra dette virksomme Liv havde han i Aaret 1652 trukket sig tilbage til Kraagerup, hvis Bygninger han havde tilføjet sig, og hvor han henlevede fire Aar, indtil hans Hustru døde, og Rostgaard i September forrige Aar havde holdt Brudlop med Kirsten. Da trat han sig tilbage til den lunere By og overlod Kraagerup til sin yngste Datter og hendes Mand. Han var nu en Mand paa syvogtredstifindstue Aar, og Alder og Soagelighed havde undergrabet hans Hælbred og nebrudt hans af Naturen glade Sind.

„Guds Fred og god Dag, hjerte Fader!“ sagde Kirsten, da hun var kommen op ad Trappen til ham, og han kysede hende.

„Velkommen Børn!“ svarede han ret mildt; „kom nu indenfor og saa eder en varm Surt; Mette har lavet en god, krydret Rejsebrød til os. Na, jeg ser, I have alle været hos Mittels,“ fæjede han til, da han blev Lisbeth's vaer, hvorpaa han hilste hende hjerteligt nok som Slægtning med den dengang brugelige Omfavnelse, medens hendes Arme hvilede paa hans, og han kysede hende paa kinden.

Da de vare komne indenfor, viste det sig, at deres Hæftværk havde været usøndenligt, thi den gamle erklærede, at han maatte have Ruden af Kroppen, inden han kørte; han bad Rostgaard lade Peer spænde Hestene fra, og de gik da med ham ind i Stuen, hvor en firsig, frønstet Dug paa Bordet spaaede en bedre Opvækning end Øllebrød.

Peer Kristensens Dagligstue var indrettet paa samme Maade som de fleste velhavende Borgeres paa den Tid. Væggene vare dækkede med hollandske Afbilder, og det mørke Egetræs Panel naaede højt op; Hæklærne i Loftet vare smukt udstaarne og Mellemrummene udfyldte med Egetræ, der dannede firkantede Tabler. Bordet stod fast i Stuens lyseste Krog ved Vinduerne, og langs Væggene var der saft Træbænke. Stolene vare kun saa og meget plumpe. En saadan med Læderhinde stod foran den hollandske Stenovn, i hvilken der trods den varme Aarsid brændte et lille Vaal, og en anden saas i Sidenarelsst; Peer Kristensens Sovelammer. Her skintede man det brogede Forhæng for Alkoven, hvor den gamle, gigtvægende Mand hvilede ikke alene om Natten, men stundom ogsaa om Dagen, saa dybt begraven i svære Dyrer, som det vel til alle Tider har været Sigt i Danmark.

Væggene i Dagligstuen oplivedes af to Malerier, af

Kalmars Belejring, altsaa mindede Peer Kristensen om hans ungdoms Bedrifter, det andet var et noget heldigere Forsøg paa at gengive Slaget ved Kolbergheide ved Jernens og Kristian den Fjerde paa Trefoldigheden i det Njæblik, da Kongen saaret sig med Sølkædet for det udfyldte Læ og sagde de berømte Ord: Gud har endnu sparet mig Liv og Styrelse til at staa mit Folk bi, naar enhver vil gøre sin Pligt! Dette Billede havde samme Værdi for Rostgaard, som det andet for hans Svigerfader; thi hin minderbærdige Iste Juli havde han selv, dengang kun nitten Aar gammel, været paa Trefoldigheden og i Kongens umiddelbare Nærværelse, eftersom han gik i Lære hos Kong Kristians Kammerjener; ja, han havde, som han plejede at udtrykke sig, haft den Værd at blive saaret i sit venstre Aar ved en Splint af den samme Stanseladning, som den sjenkelige Kugle knuste saa vel, at den gamle Konge fik treogtyve Saar. Da han blev saaret samtidigt med Kongen, blev den Naade ham til Del, at Majestæten egen Læge forbandt og plejede ham. Under Kristian den Fjerde vare næsten alle de Mand, som spillede en Rolle i den Trængselstid, som fulgte efter ham, epovsede og udbannede, og i Mindet om ham levede de.

„Hvad sagde Mittel for godt?“ spurgte Peer Kristensen, da de begge vare komne til Sæde, Peer i Stolen ved Vognen, Rostgaard paa Bænken for Enden af Bordet.

„Han klagede over, at I havde ladet lidt ilde med ham i Gaar.“

„Saamænd!“ svarede Peer og nikkede. „Mittel er undertiden lidt hovedtumlret og gantes med alvorlige Ting. Han vilde have mig fra denne Rejse og holdt mig op med Snak, til Klotten var fuldest ni. Hvad al Vandskers kloge Folk raade til og selv gøre, det kan vel ikke være dumt. Mittel er en helt fritænkende Mand, ikke ret gudsfrygtig. Har Gud dog givet os denne velsigende Rilde at helbrede Legemets Brøst med! Han være evig Tak og Pris, om han vil lade mig vende karst tilbage!“

„Det ste!“ svarede Rostgaard alvorligt; „men Mittel tager det kun saa let, fordi han selv er karst; bliver han syg, saa drager han til Rilden, som I, Fader.“

„Kan hendes!“ sagde Peer; „det sømmer sig dog ikke for en Mand i hans Alder at være saa overhyllig lystig især i disse Tider. Siden den Herold den 3die ted her igennem med Hæjdebrevet til Svensken, har jeg haft stor Uro i Sindet, Hans! Jeg har søret Søner, som varle ilde; den Krig hører mig ikke.“

„Na, lad se først, Fader! Det er dog at haabe, at Kong Karl bliver sikkende nede i Polen. Det ser efter Sigende broget npt ud for ham berne. Jeg saa og forgangen Dag en trykt Relation, som meldte daarlige nyt om de svenske Afarer.“

„De Relationer, Hans! melde, hvad Folk helst vilde høre, og alle ere nu engang forhippede paa Krig.“

„Saa have vi dygtige Hærførere som General Axel Urop og Hans Raade, Hr. Ulrik Kristian Gyldenløve, der skulle føre Krigene over i Slaane.“

„Saamænd! Dog er Marsten Anders Bilde, der nu fører Hæren i Hoffen, bedre Studerpranger, end han er General; saa har jeg hørt en Mand lige om ham, der tender ham nøje; men der fattes os fornemmelig eet, og det er Soldater. De georbne Folk ere i Hast sammenrasede, og Resten er dumme, usvede Vønderlarle eller rene Drenge, som alle de Folk, Udelen leverer til Kjøstjeneste. Der er herten Penge i Kassen eller Forraad i Magasinerne, ej heller Krudt, og Flaaden er i Forsald. Jeg har ikke for intet set Krig under Kong Kristian, højløvlig Jhutommelse! og jeg har, dengang jeg var ved Hove, dog fornummet saa meget og mindes det saa godt, at jeg kan sjonne, at denne Krig er Galmandsvært.“

„Jeg fornemmer“, sagde Rostgaard med en vantro Mine, „at Fader er helt nøje underrettet.“

„Na jo!“ svarede Peer Kristensen med et lunt Smil og et Blik med Njæne, „jeg har Venner ved Hove fra gammel Tid; og naar man ved, hvad jeg ved, da hører der ikke stor Vidsom til at se, hvorlunde det egentlig staar til.“

„Men saa maa jo de høje Herrer, der staa for Styret, have mistet al Forstand.“

„Begræbelig have de det!“ sagde Peer Kristensen med en vigtig Mine, der mindede om Kammerjeneren; „men du ved jo og, at med et Hovedbaar drages man did, som man gerne vil — naa, jeg vil endnu kun sige det, at med den Hær og uden Flaade havde Kong Kristian min Sjæl ikke taget sig for at angribe Kong Karl; han er en haard Hals, rede til alstans Vøventyr.“

„Da er Kong Frederik dog en forstandig Herre, og har Hjertet paa rette Sted.“

„For Gud har han det!“ udbød Peer Kristensen; „det har han vist i Bremen, og da han saa for Rilde; han er en modig og højsindet Herre — Gud opholde Hans kongelige Majestæt og give hans Vaaben Fremgang!“ og saa lattede Peer i det samme sin Nathue et Par Tommer fra sit skællede Hoved.

„Sig mig, hvad I egentlig tænker om Kongen, Fader,“ spurgte Rostgaard uden at lade sig stræmme af den gamle lokale Udbrud; „I har jo kendt ham fra Barnsben af og til den gamle Bisp Jesper Brochman satte Kronen paa hans Hoved i Vor Frue Kirke. I maa tende hans Tankter lige saa grant, som Gangene i eders eget Hus.“

„Sig ikke det, sig ikke det!“ svarede Peer hovedrystende. „Jeg har nu besuden i ni Aar været fra Hans kongelige Majestæts Øjne; men om saa var, da sømmer det sig ikke en ringe Tjener som mig, at dømme en af Jordens mægtige og min lovlige Konge og Herre, ufortialt at han er min store Velgøter.“

„Det er stont og rettelig talt,“ sagde Rostgaard, „men der ikke nødvendigt at sige til mig, tyktes mig; og vi sætte os jo ikke til Doms over Kongen, fordi vi veksle Ord i Fortrolighed om den Sag. Som I har tjent Hans kongelige Majestæt tro og nidker, saa er jo ogsaa jeg rede til at ofre ham Liv og Gøds, om det kræves; men derfor kan der nok være det, man tænker paa og under sig over.“

„Na, ha!“ lo Peer Kristensen og gned sin Arm. „Jeg maa vel tende det! Kong Frederik har givet klogere Folk

Punds i ham paa een Dag! men sandt at sige var det ingen Vagn, du sagde, at jeg tender ham, om ellers nogen Mand gør det — og Dronningen med! Peer Kristensen ved et og andet, som andre ikke vide og ej heller skulle saa at vide, og som jeg tager med mig i min Grad.“

Efter at Peer nogle Njæblikke i Tøvsed havde nydt Bedrøftigheden om sit Kændskab til Majestæten's private Liv og ligesom stadfaestet Forsikringen om sin Tavsbed og Trostlad ved gentagne Rit, klæde han sig bag Øret, rejste sig op og forlod den lune Plads ved Vognen for at sætte sig paa Bænken ved Rostgaard's Side.

„Egelfuldt,“ sagde han derpaa i en høifende Tone, „tan jeg nok sige dig, hvad jeg saadan i al Underdanighed tænker om Kongen. Der er baade Forsand og stor Værdom, mere, end jeg begriber; der er ogsaa Mod i Byttet; bange for sin Trøje var han ingen Sime; men han er, om jeg saa maa sige det, af Naturen en rar folsfinbig, langsom og betænkelig Herre; han har ikke sin Faders Besluttethed. Det tendes jo nof som betraf, at han lod sig binde saa haardt af den Gaandfastning og siden rolig har set paa, at Raabets Herrer spille Mestre i Landet.“

„Na, Fader! Den Sten blev jo ogsaa Kong Kristian tilfidsit for tung at løfte. Kong Frederiks Besimbigbed er at prife og hører mig paa en Maade godt; Tiderne ere vanskelige, og der maa fares med Lempe; han venter, indtil hans Stund kommer! Jeg har den Tro, at han ikke er saa ligegyldig, som han lader. I den hære Stabelse ligner han ikke lidt sin store Fader. Da jeg sidt saa ham staa i Haven med sin brammede Hat, i den brune, sølvfærede Frakke og med den guldbnappe Siet i Haanden — jeg saa ham i nogen Afstand staa i dybe Tankter ved det store Springvand — tænkte jeg, det var, ligesom Kong Kristian var staaet op affin Grad og atter vandrede omkring ved Rosenborg.“

„Naar saa du ham?“

„Det er kun ti Dage siden; det var den 13., en Time før den under aaben Himmel i det grønne regalede Staternes Ambassadører med et lofelig Maaltid, hvorm I vel har hørt. Dronningen og hele Hoffet var til Stede derved. Jeg havde den Lykke at blive stebet for hans kongelige Majestæt for at afgive Beretning om et og andet her paa Gødsjerne, og I ved, at han altid tager naadig mod os Smaafolk.“

„Ja, saa er han,“ faldt Peer Kristensen ind, „og har han altid været. Han er Tavs og mistænksom med de store, ja imellem Stunder mod dem, der staa ham nærmere, men mild og ligesom en Kende fortrolig mod dem, der komme til ham ad Bagtrappen; han hører gerne Njæ.“

„Den Vej gif jeg dog albrig, Fader! men jeg forstaaer nok, det Ord var ikke møntet med mig; men her nu, hvad der hændte mig. Da jeg havde udført mit Vrinde, tilfod jeg mig underdanigt at sige, at jeg sønlede Hans kongelige Majestæt Kraft og Lykke til at føre den Krig igennem, som nu stude gaa løs.“

„Saa nikkede han kort til dig og lod dig gaa? Det var sandt at sige lidt frispøstigt af dig at staa paa Statsfager.“

„Nej, det kom ej saa! Han saa et Njæblik paa mig med et fast Blik; saa sagde han: Kan hendes, Rostgaard, at denne Krig bringer andet og mere, end I venter! Hv id mon han mente med det?“

„Det var sært! Har han tænkt paa noget særdeles derved, saa er det hændt dig noget helt sjældent og mærkeligt; hans Tankter sidde ellers vel gemte; men du blev da ogsaa lige flo.“

„Jeg gjorde mig dog mine Tankter derved. I mindes jo nok, Fader, der blev en Gang spaaet, at salig Kong Kristian højløvlig Jhutommelse efter en stor Krig skulde tage al Magt til sig og blive en mægtig Monark!“

„Vel mindes jeg det.“

„Nu, saa tænker jeg, at hans Søn, vor naadige Konge, er Mand for at føre den Sag frem og gøre Spaadommen til Sandhed; det gif han vel og tænkte paa, da jeg kom til ham ved Springvandet, og saa hlevede det ham at sige et Ord berom, siden jeg gav ham Anledning dertil, og han kunde trygt sige til sin Ridesoged, hvad han underdrager de store Herrer af Raadet.“

„Saamænd! det lader sig høre; ej heller er det nogen Hemmelighed, at Gaandfastningens Vænter trykte Majestæten haardt. Kongen har ej altid lagt Stjul derpaa. Har du ikke hørt fortælle, at da Vinen ved Kroningsgildet var løsen ham en Kende i Hovedet, hvad ellers sjældent hændes ham, tog han Rigshofmesteren til Side og sagde til ham: „Korft! I har i Dag bundet mine Hænder, hoo ved, hvem der kan binde eders igen!“ — „Naadigste Herre,“ tog Ulfeldt til Gemmale, „ere de for haardt bundne, saa er det Naad til at løse dem igen.“ — Saa fortælles der; men Gud naade det, venter Kongens Befrielse af denne Krig!“

„Da er det dog min Tro, Fader! at omfrøer maa det komme. Den høje Adels Magt er alt for overmaade, Rigerne ere i Armod, og Klagerne fra den borgerlige Stand have i mange Aar lydt højt. Desuden, hvad Kongen kan mangle i Besluttethed, det har Dronningen. Jeg har ikke for ingen Ting været Sølvop ved Hove i fem Aar og Slotsfoged paa Rosenborg i andre seks Aar. Hans kongelige Majestæts Højelighed mod sin Gemal er overmaade og maatte imellem Stunder falde os i Øjnene. Dronningen har en Mand's Blik.“

„Hun var mig albrig god,“ svarede Peer, „man maa være darauksen fra for ret at finde Naade for hendes Majestæts Øjne. Hun er en saare ston og højsindet Dame, en Vrid for Tronen; men om jeg tør sige det, da hører det mig ikke, at hun agter Landets egne Børn ringe og drager fremmede Vøventyrere herind, som tage Brødet fra de Danste. Heller ikke tror jeg, at det er efter Kong Frederiks Sind. Det skal nu gaa haardt til, naar han siger sin skone Gemal imod; men det vil jeg dog sige dig, Hans, at naar han for Alvor vil noget, saa edner end ikke hun at bøje ham; han tier da og gaar sine egne Veje. Dog skal du ikke lide derpaa; endog du er ikke Dronningens, men Kongens Ridesoged, saa vil jeg dig nu, som jeg alt tilforn har gjort, raade dig til at gøre Dronningens flittig og højbidg Opvartning, om du ellers vil holde dig i din Bestilling og saa Bugt med dine Misundere og Vindsmænd.“

(Fortætt.)

*) Kristian den Fjerdes Søn med Ulfeldt's Kusine.